

Bayer Zsolt: Kultúrkampf 3.

2012 december 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

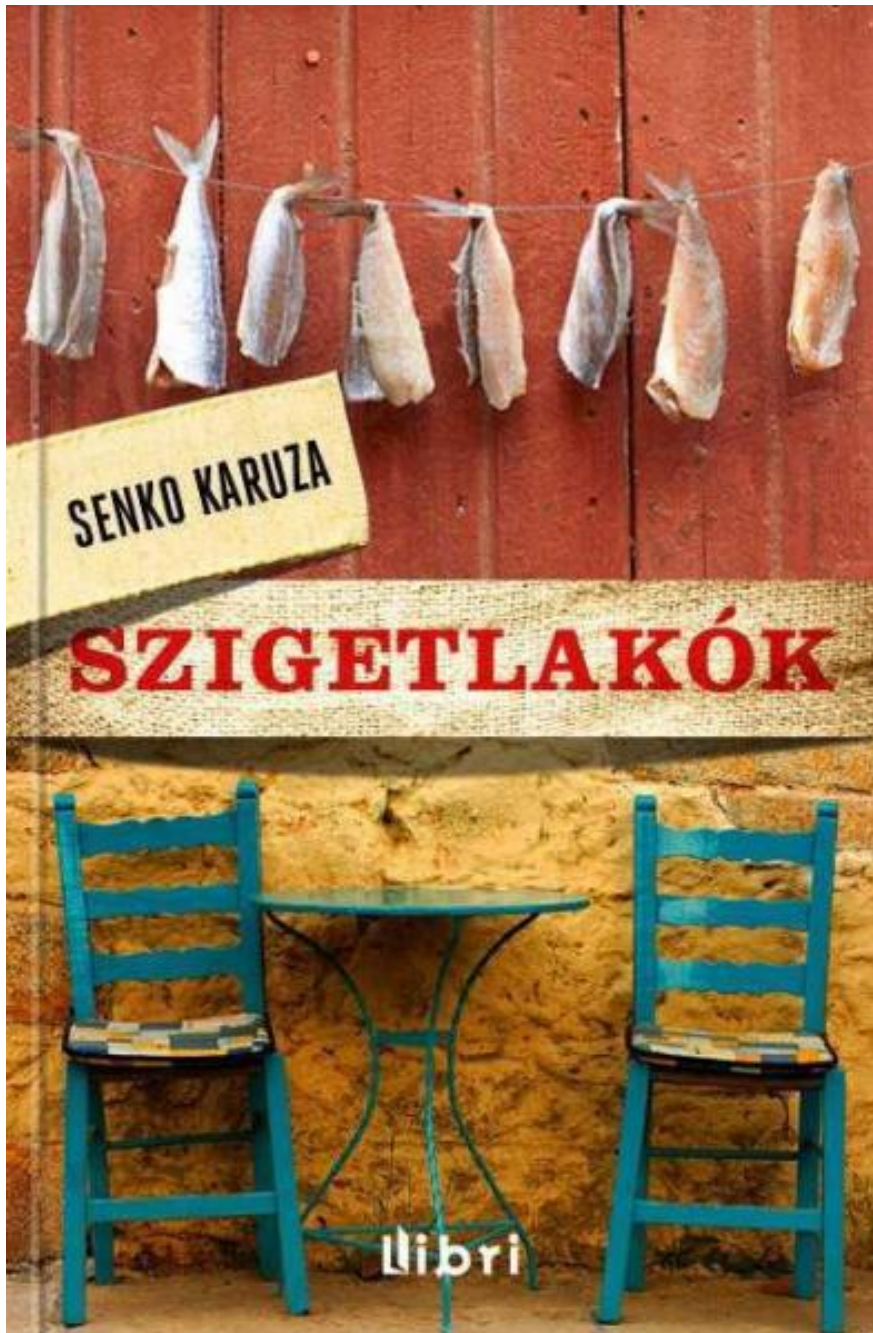
Még nincs értékelve

Mérték

Ascher Tamást hallgatom a Klubrádióban. A m?sorvezet?, Szénási Sándor megágyaz a hangulatnak, amikor az „udvari kultúráról” kérdezi Aschert. Ascher válaszol: az udvari kultúra a giccs. És az áhítat, a szakralitás, eh, vacakság! – mondja.

Majd így folytatja: nézzék meg a felújított Margit hidat, édeskés, giccses és túldíszített.

Nézem a felújított Margit hidat. Éppen, mióta felújították. A felújítás amúgy esetünkben azt jelenti, hogy visszaállították eredeti állapotában. Ascher szerint az áhítat és a szakralitás giccs, az eredeti Margit híd pedig édeskés és szintúgy giccses. Amiből következik, hogy éppen ilyen a Parlament, a vár, a Mátyás templom, a Halászbástya, a Bazilika, a kisköfalatti, a Hősök tere – mindaz, amiért a turisták idejönnek, s mindaz, ami nekünk tetszik. Édeskés és giccses és áhítatos és szakrális a múltunk, a történelmünk, az egész elcseszett életünk. Onnan nézvést, ahonnét Ascher nézi, nyilván az. Még csak a nézőpont legitimitását sem vonom kétségbe. Csak szeretném leszögezni, hogy mindez semmilyen konzekvenciával nem jár ránk nézve. Még egyszerben fogalmazva: a mi elcseszett vagy nem elcseszett életünk, múltunk, történelmünk, áhítatunk, szakralitásunk és Margit hidunk a miénk, és éppen Ascher ellenére az. Ettől szép ez az egész, ettől kultúrkampf a kultúrkampf.

Olyan ez éppen, mint ahogy egy bizonyos Senko Karuza írja a Szigetlakók című remekművében. Ez a Senko Karuza nem egy posztmodern japán Nobel-prize várományos, hanem egy horvát halász Vir szigetéről. Sterilizálás című kis írásában, Horvátország EU-ba történő beölelését foglalja össze: „(...) akik halálra dicsértek bennünket, és azt állították, hogy itt és csakis itt létezik az igazi földi Paradicsom, és be is bizonyították, hogy nem hazudtak, mert rendre visszatértek, bekvártélyozták magukat, végül mindent felvásároltak, gondolván, hogy ez itt más, mint az, ahonnan elmenekültek, egyszerűen azok ott, tőlünk nyugatra most ünnepélyesen kijelentették, hogy semmiükünk vagyunk, mindent rosszul csinálunk, és ha olyan jól akarunk élni, ahogy ők, akkor mindent úgy kell

csinálnunk, ahogy ?k mondják. (...) A nagyapánknak (...) most el kell magyaráznunk, hogy nyugodtan elfelejtheti a sz?!?veszsz?-parázson a sz?!?ben sült húsos szalonna elfogyasztása után elszívott cigarettáit és lehajtott hosszúlépéseit, merthogy a hosszú élet titka egészen másfajta szokásokban rejlik, hogy milyenekben, azt még nem tudjuk, de egészen biztosan nem azokban, amelyeket életének eddigi kilencven évében kultivált. (...) Arról már nem is beszélek, mennyi fejfájást okoz nekünk a mi drágalátos csemeténk ott a puccos Zágrábban, aki ahelyett, hogy tanulna, csak még több pénzt kunyerál, merthogy aszondja, a barátaival valami Balira mennének a nyáron, mert ott minden annyira érintetlen; világos, szóval pont olyan, amilyen ez itt egykor volt.”

No, hát innen fejthet? fel, mennyire nem számít, mit gondol Ascher.

S miközben ez nagyon számít, sokkal jobban nem számít, mit gondol egy bizonyos Konok Péter, aki imigyen ír a miniszterelnöknek: „Egyrészt ki a lófasz vagy te, hogy bárkinek is megszabd, hogy hol dolgozzon(...)?” A Magyar Narancs bloggere pedig így fogalmaz: „Mi a kurva anyátok nem volt eddig nemzeti a Nemzetiben?” Nos, ?k azért lettek ennyire bátrak, mert amúgy nem számítanak. És életük legrettenetesebb felismerése, hogy akkor sem fognak számítani, ha –Isten ne adja! – bármikor ebben a mi elcsesztett életünkben újra számítani fognak. Ezek fölött egyszer?en eljárt az id?. A sajnós már örökre elköltözött Molnár Tamás így írt ?rólok: „Bekövetkezik tehát az anómia állapota, elt?nnek a közös értékek és normák, felbomlik a rend, mert minden ember autonóm, és rendelkezik a tökéletes méltóság összes attribútumával. Ez helyesnek t?nhet addig a pillanatig, amíg nem tapasztaljuk, mit jelent a gyakorlatban. Jobban bánnak a rossz tanulóval, mint a jóval, és végül ? lesz a minta. A b?nöz?t gondoskodás veszi körül, az áldozat gyanússá válik, a nagy teljesítményeket nem méltányolják, a középszerűséget megjutalmazzák. Az erény és a b?n, a törvényes módhoz képest helyes vagy helytelen cselekedet fogalmi megs?nnek létezni, mert nincs mihez viszonyítani ?ket, nem hozhatók közös nevez?re. Ez az atomizáció logikus következménye a nominalista doktrínának, amely az egyéni ítéletek véletlenszer? találkozását feltételezi, amit ma úgy hívnak: konszenzus.

El kell fogadni ezt a terminust, amikor a közjót nem ismerik el olyan realitásnak, amelyben az emberek egyet tudnak érteni. (...) A liberalizmus, amely úgy lépett színre az újkor hajnalán, mint amelyben minden eszme felvirágzik majd, hervadt rózsává vált, és kirekeszt? rendszert képvisel.”

Mindebb?l következ?en azt a végtelenül egyszer?, egyetlen releváns kérdést kell feltennünk, hogy kit érdekel ezek véleménye és élete? Senkit. ?k nincsenek. Valahol, az udvar végiben, a reterát mellett még káromkodnak, mert azt hiszik, hogy ez a szabadság és a bátorság, de valójában már nincsenek. Ami helyettük van, még nem

körvonalazódott teljes egészében.

De ha valaki elolvassa a REDNEWS portálon a legújabb TGM-interjút és a hozzá kapcsolódó kommenteket, az láthatja, hogy közeledik már az igazi, klasszikus kommunizmus is. Majd megmérk?zik a nációkkal. Mi pedig megyünk Vir szigetére Senko Karuza halászhoz.

Bayer Zsolt - magyarhirlap.hu

Ajánló
